

Elina Duni Quartet

ZONDAG 5 OKTOBER - JAZZ BRUGGE - CONCERTGEBOUW

Ik vond haar al mooi toen ze opkwam, blootvoets en in een lange jurk. Elina Duni was tien jaar toen ze haar geboorteland Albanië verliet en naar Zwitserland trok, waar ze de muzikanten leerde kennen die vandaag deel uitmaken van haar Quartet. Elk aan hun eigen instrument, leidden Nobert Pfammatter (slagwerk), Patrice Moret (contrabas) en Colin Vallon (piano) het publiek rond in hoofdzakelijk Noord-Albanië. Het werd een persoonlijk optreden, waarin Elina Duni vertelde over de liedjes die ze leerde als kind en over haar grootvader.

Wat we niet konden en beslist graag hadden gedaan, was het neerschrijven van Duni's songteksten. Hoewel ik er niets van begreep, simpelweg omdat de Albanese taal me onbekend is, vermoedde ik een grote poëzie. Er was een voortdurende spanning tussen enerzijds het verkennen van de stilte en haar eenvoud, en anderzijds het variëren van tempo en ritme.

Toegegeven, erg veel gebeurde er niet op het podium van de concertzaal. Maar Elina Duni wist hoe ze het publiek bij haar kon houden. Ze danste, gaf opvallend aanwijzingen aan haar muzikanten, ... En zo ongeremd ze was in haar uitvoering, zo bedeesd was ze wanneer ze het publiek toesprak. *Hello ... Good evening ... It is nice to be here.* Ook toen de techniek het even liet afweten, bleef ze er kalm onder.

Gun uzelf een album van haar, omdat elk liedje bijna een gedicht is. Over een zoon die zijn moeder verlaat om een berg te beklimmen, over een man die zielsveel van zijn vrouw houdt en haar wil opeten, over een kind in een gevangenis, ...

Erg mooi was het, toen Elina Duni het verhaal vertelde van haar grootvader die in Albanië vocht tegen het fascisme, voor de vrijheid. Met het liedje dat ze aan hem zong, *Mine Peza*, ging ik die avond naar bed.

Tim Taveirne

Soundcaster – jongerenreporter Concertgebouw Brugge